

У XX век Србија улази као парламентарна монархија којом влада двадесет четворогодишњи Александар Обреновић. Уз извесан политички таленат, краљ влада аутократски и врло често по сопственој вољи мења владе. Прекретница у његовом животу, као и у историји Србије, било је венчање са Драгом Машин, дванаест година старијом удовицом и некадашњом дворском дамом Александрове мајке, краљице Наталије. Иако су водећи политичари као и широки народни слојеви били згрожени, Краљ је наставио са самовољним понашањем, а када избија афера са краљичином лажном трудноћом, његова судбина је запечаћена. Током ноћи 29 маја 1903, завереници, међу којима су били искусни политичари, виши официри и присталице супарничке српске краљевске лозе Карађорђевића, као идејни организатори, те млађи официри као извршиоци, опкољавају двор и сурово ликвидирају краља и краљицу. Уместо њих, из емиграције, на престо доводе шездесетогодишњег краљевића Петра I Карађорђевића, унука вође Првог српског устанка Карађорђа Петровића и син кнеза Александра Карађорђевића. Нови краљ је крунисан у септембру 1904 у београдској Саборној цркви, а раздобље његове активне владавине, које се завршава током Балканских ратова 1912/13 сматра се врхунцем развоја демократије и парламентаризма у Србији.

Незадовољна јачањем Србије и њеним утицајем на положај Срба и Јужних Словена у монархији, Аустро-Угарска је два пута покушала да притисцима угрози евидентни напредак Краљевине Србије. Први пут кроз такозвано „Топовско питање“, покушаваши да наметне Србији топове фабрике Шкода за артиљеријско наоружање 1906 године, а други пут кроз такозвани „Царински или свињски рат“, када је Аустроугарска покушала да путем диктата и уцена спречи извоз стоке, живине и пољопривредних производа из Србије, али је Србија из тога изашла као победник, нашавши нова тржишта, јачајући свој робно трговински промет. Последњи атак на Србију и њене националне интересе, везан је за аустроугарску анексију Босне и Херцеговине у октобру 1908 године, која је уследила после њене тридесетогодишње окупације. Анексија државе у којој су православни Срби чинили више од половине становништва изазвала је гнев народа, како у Босни и Херцеговини, где су се удружили православни и муслимани, тако и у Србији, у којој су организовани велики митинзи и демонстрације. Међутим, како велике силе Русија, Француска и Велика Британија нису желеле да ратују због Србије, српска влада је била принуђена да у марту 1909 да изјаву по којој анексија не погађа њене интересе, као и да ће спречити деловање против аустроугарске на својој територији. Тиме је „Српско питање“ добило европски карактер, а ова криза је постала увод у Балканске и Први светски рат.